

ИЛИНДЪНЪ

Органъ на бившитѣ македоно-одрински революционери

Урежда редакционенъ комитетъ = Излиза седмично

Редакция и администрация на улица „Прѣславъ“ № 4 — София. Телефонъ 1932

АБОНАМЕНТЪ: За България годишно 120 лева, полугод. 65 лева, За странство 200 лева, За Америка 2 долара

„Разбира се, мжно е да се очаква отъ Анкетната Комисия предложение за ревизия на Ньойския договоръ, или дори и на пограничната линия; но Анкетната Комисия може да препоръча, а О. Н. да иска изпълнението на тоя договоръ не само отъ България, а и отъ Гърция: границата трѣбва да бжде неприкосновена и за дветѣ страни: договорътъ трѣбва да бжде изпълненъ и по отношение излаза за България на Егейското море и по отношение установенитѣ отъ договора права на нац. малцинства. Разбира се, това сж палиативи, но тѣ, въ очакване неизбежната ревизия на неизпълнимия и въпиющъ Ньойски договоръ, сж способни да отстранятъ повторението на инцидентихъ, подобни на станалия, — инциденти, които въ атмосферата на изостреностъ и вражда, могатъ въ всѣки удобенъ моментъ да се превърнатъ въ вѣоруженъ конфликтъ“.

Л. Немановъ („Послѣднія Новости“, 2. XII. 25 г.)

Георги Петровъ

Георги Петровъ е роденъ на 1862 г. въ хубавото разложло село Бълица. Баща му П. Николовъ бѣ буденъ и любознателенъ човѣкъ. Синъ му Георги, следъ като свършилъ основното образование въ родния си кѣтъ, заедно съ баща си напускатъ селото и презъ 1875 год. заминаватъ на чужбина въ Ромъния, където много бѣличани по това време сж ходили.

Презъ 1877 год. Георги Петровъ е билъ въ Галацъ и се занимавалъ съ сладкарство и бозаджилѣкъ. Презъ тѣзи години всички революционери българи живѣли като емигранти главно въ Букурещъ, Галацъ и Браила. Тукъ младото и голобrado момче, Георги Петровъ, слушалъ патриотични слова, отъ които билъ дълбоко трогнатъ. Презъ 1877 год. освободителната война бѣ почнала. Отъ всички страни събуденитѣ синове на българския народъ се стичаха, за да взематъ участие въ борбата за свободата на своята родина. Българи-опълченци отъ гр. Кишиневъ (Бесарабия) пристигнали въ Галацъ и подъ командата на руски офицери се готвили да минатъ въ България срѣщу турскитѣ орди. Георги Петровъ, безъ да съобщи на баща си, хвърля кофата, напуска дюкяна на баща си и постъпва въ опълчението. Комисията отъ руски офицери, която преглеждала всички опълченци, съвѣтвала младия, Георги Петровъ, да не постъпва, защото билъ още малѣкъ. Обаче той не се съгласилъ да се повърне и се зачислилъ още 16-годишенъ въ II-ра дружина на опълчението. На всѣкъдѣ се отличавалъ съ своето себепристрастие, преданостъ и храбростъ. Ротния командиръ билъ възхитенъ отъ него и го посочвалъ за примѣръ на другитѣ. Той често повтарялъ: „Щомъ България има такива млади и самоотвержени синове, тя ще бжде освободена“.

Георги Петровъ взелъ живо участие въ борбитѣ при Шипка срѣщу турскитѣ орди. Паметна е храбростта и героизма на всички опълченци. Тѣ безкористно се бориha и спасиха честта и името на българския народъ. Тукъ шепa герои повърнаха турскитѣ орди и не позволиха минаването имъ презъ Шипка.

България се освободи. Родния кѣтъ, обаче, на Георги Петровъ, Разложко, остана пакъ подъ турско иго. Въпреки голѣмитѣ усилия на разложани, презъ време на Разложкото възстание на 1878 год., за да се освободятъ, тѣ не успѣха, и пакъ бѣха оставени подъ турско иго.

Георги Петровъ остана да живѣе въ София — чиновникъ-броецъ въ Българската Народна Банка, като не преставаше да се интересува отъ тежката сѣдба на своята родина — Македония. Презъ 1885 год. той бѣ пакъ доброволецъ въ сръбско-българската война, който сжщо и тукъ се отличи като отличенъ и храбъръ защитникъ на отечеството. Презъ 1897 год. бѣ избранъ членъ на Върховния Македонски комитетъ заедно съ Сарафовъ — Тома Давидовъ. Той бѣ тѣхния близѣкъ и нераздѣлимъ другаръ нѣколко години подредъ. Безукоризнено и честно той служи на македонското дѣло, като не щадѣше своя трудъ и енергия. Кжщата му бѣ домъ-свърталище на буднитѣ македонски синове. Тогава бѣ прочутото Михаилово дѣло, по което и той бѣ подведенъ и осъденъ заедно съ Сарафовъ и другаритѣ имъ. Всѣко обществено дѣло намиралше отзвукъ въ неговата мила и отзивчива душа. Кой софиянецъ не си припомня голѣмитѣ услуги, които Г. Петровъ, принесе за съграждането на храма Св. Николай въ Ючъ-Бураръ? Има ли бѣличанинъ, дошѣлъ въ София, който да не се е отбилъ въ кжщата на Георги Петровъ и да не е искалъ отъ него съвѣти и подкрѣпа въ нужда? Презъ 1903 г. въ време на Разложкото Илинденско възстание, той принесе ценна услуга на революционеритѣ.

Презъ 1911 г. подъ ударитѣ на тежкия животъ той заболѣ тежко, а презъ 1914 г. се помина въ София. Погребението му стана, както подобава на единъ народенъ труженикъ. Всички видни представители на Македонската емиграция, всички негови почитатели отъ квартала, всички разложани бѣха се стекли да отдадатъ послѣдна почитъ, послѣдна данъ на многозаслужилия свой съотечественикъ. Георги Поповъ умрѣ на 52 години. Още въ ранна възраст ни напусти и то тогазъ, когато щѣше да е още по-полезенъ, както на себе си, така на семейството и на народа. Но смъртта го грабна. Той не остави материални богатства на своитѣ деца и жена, но завѣща и остави незеличимъ примѣръ на единъ любящъ съпругъ и баща, примѣръ на единъ доблестенъ гражданинъ. Често ние посѣщавахме въ кжщи Георги Петровъ, особено следъ Илинденското възстание.

И сега виждамъ милия, свѣтълъ и скроменъ ликъ на бай Георги. И сега си припомямъ неговитѣ назидателни и искрени слова. Незабравимъ е спомена за него. Вѣчна паметъ на скромния и безукоризненъ народеръ дѣецъ и труженикъ Георги Петровъ.